

MIKE OMER

ÉLVE

ELTEMETVE

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

MIKE OMER

ÉLVE
VE
ELTEMETVE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

San Angelo, Texas,
2016. szeptember 2., péntek

HOMOK PERGETT A SÍRBA, ahogy kihúzta magát. Az apró szemcsék sísteregve a doboz fedelére szóródtak, összepiszkolták. Egy pillanatra elöntötte a mérég. Azt akarta, hogy tiszta legyen, amikor fentről ránéz. Végül elmosolyodott, mert meglátta a helyzet abszurditását. Épp arra készült, hogy több tonna földet lapátoljon a dobozra. Akkor meg mit számít, ha egy kis homok is rászóródik?

Egy pillanatra eszébe jutott a kísérlet másik résztvevője. Lehet, hogy ő hallotta, ahogy a homok a dobozra hullik a feje fölött. Talán rájött arra is, miért történik ez. A szívverése felgyorsult az izgatottságtól, ahogy a lány helyébe képzelte magát: a hang felerősödik a szűk térben, ahol teljes sötétség uralkodik.

Felemelte az ásót, beledöfte a földkupacba, aztán megállt. *De hülye vagy! Tiszta hülye vagy!* Annyira izgatott volt a tényleges aktus miatt, hogy megfélekedezett az egyik fontos részletről. Félretette az ásót, és a laptopjához fordult. Rákötötte a külső akkumulátortöltőre, és

meggyőződött róla, hogy a töltő működik. Nem akarta, hogy lemerüljön a kísérlet felénél.

Egy teherautó haladt el mögötte. A hang hallatán megfeszült, állkapcsa összeszorult. Nagy gonddal választotta ki ezt a helyet, ügyelve arra, hogy a kaktuszok, fák és bokrok fala elrejtse szem elől. Az utat nemigen használták, de azért néha elhaladt ott egy-két jármű. A zavaró tényezők bosszantották. Ez most egy nagyon ünnepestélyes alkalom. A teljes figyelmét igényli.

Elindította a videokamerát, és alaposan szemügyre vette a képernyőt. A szög egy kicsit túl magasnak tűnt. Odament a kamerához, állított az állványon, majd újra ellenőrizte a képet. Tökéletes. Egy másodpercig habozott, az emelkedett pillanattól szinte szó szerint elállt a lélegzete. Aztán kattintott, és elindította az adást.

Felkapta az ásót, majd a dobozra borította az első adag homokkal elkevert kavicsot. A kamera lencséje követte a mozdulatait, de próbálta figyelmen kívül hagyni ezt. *Mosolyogj a kamerának*, hallotta az anyja hangját. Amikor még kisfiú volt, az anyja folyton azt erőltette, hogy pózoljon, mert kellett a képek a családi fotóalbumba.

Amikor felemelte a negyedik adag sódert, tompa puffanás ütötte meg a fülét. A teherautó dörömbölése valószínűleg felébresztette a lányt, mert most hangosan csapkodta a doboz tetejét. Próbálta kinyitni. Kiabált. Szexuális izgalomba jött ettől, majdnem kiejtette kezéből a lapátot, hirtelen forró hullám járta át a testét.

Koncentrálj! Erre később még bőven lesz idő.

Öt perc múlva a fedél eltűnt a szeme elől, bár továbbra is hallotta a dörömbölést meg a sikoltozást, ha nagyon fülelt. Nézi bárki is a közvetítést? Valószínűleg igen. Végül is ez volt a lényeg. Mit gondolhatnak? Bámulják, várják a csattanót? Azt hiszik, valami tréfáról

van szó? Vagy esetleg már hívták is a rendőrséget, és próbálták elmagyarázni, mit láttak?

Elmését és testét felemésztette a nyers izgatottság, a pillanat kataritikus volt. Nem tudott koncentrálni, a terv részletei kihullottak a fejéből. Meg kellett állnia, csak egy pillanatra. Ki kellett engednie a gőzt.

Beledöfte az ásót a földbe, és a furgonjához sietett a laptoppal együtt. Miután végzett, megtisztálkodott, visszavette a kesztyűt, és kiszállt a furgonból, hogy folytassa az ásást. Remélte, hogy nem hiányzott túlságosan a nézőinek.

Valahol azt hallotta, hogy az online videóklipok nézőinek átlagos figyelmi ideje harminchét másodperc. Részeg macskákról készült videókkal, filmelőzetesekkel és pornóval versenyzett. Gyorsnak kellett lennie. Ezért készítette elő jó előre a szemeteskukákat.

Odament a jobb szélső nagy tárolóhoz, és a sírba borította a tartalmát. Lenyűgözve figyelte, ahogy a föld csomókban ömlik bele. Miután teljesen kiürítette a kukát, kikaparta az ásóval az aljára tapadt földet is. Aztán sorban odament a többi szemeteshez, és megismételte a műveletet. Lenyűgözte a látvány, ahogy a lyuk megtelik, és lassan teljesen eltűnik. Miután végzett, még egy kis földet lapátolt a sírra, hogy teljesen befedje. A kiáltások és dörömbölések már nem hallatszottak, elnémította őket a földtakaró. Az otthoni közönség azonban jól hallhatta. Erről gondoskodott.

Egy kis ideig még elégedetten figyelte a keze munkáját. A talaj szinte egyenletes volt. Ezt a helyet nem fogják megtalálni egyhamar.

Nyújtózkodott egyet, ellazítva fájó hátát, és a lenscére pillantott.

Mosolyogj a kamerába!

És bár tudta, hogy nem fog látszani belőle semmi, megtette.

2. FEJEZET

Quantico, Virginia,
2016. szeptember 5., hétfő

ZOE BENTLEY AZ IRODÁJÁBAN ÜLT, hüvelyk- és mutatóujja között egy fényképet tartott, amelyen egy férfi és egy fiatal nő mosolygott a kamerába, olyan közel hajolva egymáshoz, hogy a homlokuk szinte összeért. Egy felületes szemlélő nem szentelne különösebb figyelmet ennek a fotónak – csak egy szelfi a sok közül –, de Zoe látta az apró részleteket, amelyek e benyomás ellenkezőjére utaltak. A férfi üres szeme, a lapos, ellenséges mosoly... Miközben a lány arca ártatlan-ságról és naivitásról árulkodott. Arról, hogy nem sejt semmit.

A lány Zoe húga, Andrea volt. A férfi pedig Rod Glover, aki több nőt megerőszakolt és megfojtott az elmúlt évek során.

Már egy hónap telt el azóta, hogy Rod Glover megjelent Dale Cityben. Egy hátborzongató fotózás miatt érkezett, majd el is tűnt, mint egy fondorlatos fantom.

Zoe az íróasztal fiókjába tette a fényképet. Tudta, hogy később újra előveszi majd. Nem tudta megállni. Naponta többször is megtette ezt, amióta megérkezett a fotó a laborból.

Egészen fiatal korában Glover a szomszédjuk volt. Zoe rájött arra, milyen bűncselekményeket követett el, és riasztotta a rendőrséget. Sajnos mire azok felfigyeltek rá, Glover már elmenekült. A férfi azóta folyamatosan tartotta a kapcsolatot Zoéval, és borítékba zárt szürke nyakkendőket küldött neki – ilyenekkel fojtotta meg az áldozatait.

Zoe iránti megszállottsága tavaly nyáron fokozódott. Miközben ő egy chicagói sorozatgyilkos után nyomozott, Glover követni kezdte, majd később megtámadta és kis híján meggyilkolta. Nem sokkal később elküldte Zoénak ezt a képet. Az utcán szólította meg Andreát, aki beleegyezett, hogy pózol vele egy fotó erejéig – anélkül, hogy tudta volna, ki ez a férfi. És Glover azóta teljesen eltűnt.

Zoe felállt, és fel-alá járkált az FBI viselkedéselemző egységében lévő kis irodájában, az agya folyamatosan kattogott. Nehezen tudott koncentrálni, részben azért, mert újabban rosszul aludt, rémálmok gyötörték, és nem akart elmúlni a szorongása.

Leült az íróasztalához, és bejelentkezett a ViCAP-ba. Ez az FBI adatbázisa, amelyben az erőszakos bűncselekményeket dokumentálják, hogy segítsék a sorozatos bűnözők felkutatását. Olyan bűncselekményeket keresett, amelyekre az elmúlt huszonnégy órában került sor, és nemi erőszakkal, valamint fojtogatással járt. Egy találatot kapott, és a pulzusa felgyorsult, ahogy elolvasta a jelentést. Egy negyvenöt éves nőt erőszakoltak és fojtottak meg a saját New York-i otthonában. Semmi sem illett a profilba, de nagyon nem. Az áldozat túl idős volt, a fojtogatást pusztá kézzel végezték, és a helyszín sem stimmelt. Nem ő volt az.

Hol vagy, Glover?

Ha alkalma lett volna rá, védőőrizetbe helyezi Andreát, lehetőleg egy biztonságos, zárt táborba, amíg Glovert el nem kapják. De nem

tehetett. Zoének több hétbe és számtalan hangos vitába került, mire rá tudta venni a húgát, hogy ideiglenesen költözzön hozzá.

Az ügyet vezető FBI-ügynök nem értett egyet Zoével ebben a kérdésben. Ahogy a rendőrség sem. Úgy vélték, Glover már rég eltűnt. Hogy soha nem kockáztatná meg, hogy a Bentley lányok bármelyikének közelébe merészkedjen. Zoe *tudta*, hogy tévednek. Láta, ahogyan a férfi ránézett, amikor utoljára találkoztak. Hallotta a hangját. Ez a megszállottság nem akart múlni.

Zoe a semmibe bámult, a zaklatottság magával rántotta. Az íróasztalán nem volt egy darab fotó vagy kiegészítő sem. Kétszer próbálkozott cserepes növényekkel, de az első két nap alatt elpusztult. A második, egy kaktusz, majdnem egy hónapig bírta, de végül ő is elhunyt. Zoe biztos volt benne, hogy a probléma a víz és a napfény hiánya, bár Tatum, a munkatársa és jó barátja úgy vélte, hogy Zoe a tekintetével ijesztette halálra őket. A növények helyett az íróasztalán most a rendetlenség fejezte ki aktuális lelkiállapotát – még hozzá egy kivételesen nagy rendetlenség.

Ismerős, élénk léptek hallatszottak kintről, mire Zoe felpattant a székből, és a folyosóra sietett, hogy utolérje az egység vezetőjét, Christine Mancusót.

– Parancsnok, válthatnánk pár szót?

Mancuso alig pillantott rá, léptei gyorsak és céltudatosak voltak.

– Csak gyorsan. Alig kezdődött el ez a hét, és máris hat különböző helyen kellene lennem.

Sötét haját hátrafogva viselte, kosztümje ropogós és tiszta volt. A külsején minden apró részlet a tekintélyről és a hatékonyságról árulkodott, egészen az ajka melletti szépségfoltig.

– Szeretnék együtt dolgozni Caldwell ügynökkel a Glover-ügyön.

Zoéhoz hasonlóan Dan Caldwell is a viselkedéselemzők osztályán dolgozott, sorozatbűnözők profilozásával foglalkozott. Zoe dühös lett, amikor a férfit osztották be az ügyre helyette, de Mancuso nem volt hajlandó átgondolni a dolgot.

– Ezt már megbeszéltük. Nem.

– Úgy gondolom, hogy az első kézből származó tudásom értékes segítség lehet az elkövető profiljának kialakításában. Minden rendelkezésre álló dolgot be kell vetnünk, már csak azért is, mert vannak arra utaló jelek, hogy Glover hamarosan újra lecsap.

Mancuso megállt egy nagy nyomtató mellett, amely épp lapokat okádott ki magából. A legfelső papírra pillantott, majd csalódottan felnyögött. Megfordult, hogy Zoéra nézzen.

– Épp ezért töltött Caldwell ügynök két napot azzal, hogy kihallgassa önt: hogy átadjon minden információt, ami a birtokában van, és amire emlékszik a Gloverrel való kapcsolatából.

– Nem hinném, hogy... azt hiszem, képes vagyok objektív lenni a...

– Nem, nem tud.

Mancuso hangsúlya azt jelezte, hogy a vitát lezártnak tekinti.

– Akkor szabadságra szeretnék menni.

– Hogy úgy követhesse azt a férfit, mint valami fejtáncos? Nem. Itt van önre szükségem.

– Miért? – Zoe szinte kiabált. – Tíz-tizenöt éves ügyeken dolgozom. Mi lehet olyan sürgős?

Mancuso összeszorította az ajkát.

– Megfeledekzik magáról, Bentley.

Visszafordult a nyomtatóhoz, átlapozta a kinyomtatott anyagot, felkapott néhány oldalt, majd elindult vissza, nem is törődve azzal, hogy megnézze, Zoe követi-e, vagy sem.

Zoe utánasiertett, szinte futott, hogy lépést tartson vele.

– Christine... Nem tudok koncentrálni, miközben az a férfi a hűgomat fenyegeti. Nem tudok a munkámra figyelni. Kérem, adjon néhány napot! Nem kell több! Csak néhány nap és egy elemző.

Mancuso lelassított. Zoe bevetette a fegyvert, amit azóta tartott a kezében, hogy Quanticóban kezdett dolgozni. Soha nem szólította Mancusót a keresztnévén. Soha nem utalt a múltbeli ismeretségükre, arra, hogy együtt dolgoztak a bostoni kirendeltségen. Ezt nem lesz alkalma egyhamar újra használni.

– Tudja mit? – felelte Mancuso. – Van egy másik ügy, aminek utána kell néznie. Ha azzal végzett, kap öt napot, feltéve, hogy szorosán együttműködik Caldwell ügynökkel.

– Rendben. – Zoe bólintott, nem akart hinni a szerencsésének.
– Mi ez az ügy?

Mancuso megállt az egyik irodájától mellett.

– Majd továbbítom önnek. Még nincs ügyszerirat. Csak ma reggel érkezett.

– Nincs rendőrségi akta? – lepődött meg Zoe. – Akkor mink van?

– Egy videó linkje. Arról, hogy valaki élve eltemet egy nőt.

– Nem értem. Ha ez egy sorozatgyilkos, akkor más eseteknek is kellene lennie...

– Ez az első.

Zoe pislogott.

– De mi sorozatgyilkosokkal foglalkozunk.

– Úgy hiszem, lesz még több is.

– Miért?

Mancuso megragadta a kilincset.

– Mert a videó címe az, hogy *Első számú kísérlet*.

3. FEJEZET

CHRISTINE MANCUSO KINYITOTTA Tatum Gray irodájának ajtaját, besurrant, majd határozottan becsukta maga mögött, mielőtt Zoe követhette volna. Bár Christine nagyra becsülte Zoét, a nő lassan az örületbe kergette. Az elmúlt hónapban Christine végtelenül sok e-mailt, telefonhívást és látogatást viselt el a részéről, amelyek mind ugyanarról az átkozott sorozatgyilkosról szóltak. Szüksége volt néhány Bentley-mentes napra.

Tatum felkapta a fejét, meglepődött azon, hogy ott látja a nőt az irodájában.

– Jó reggelt, főnök! Milyen volt a hétvégéje?

– Rövid.

Christine leült vele szemben.

Egy nyitott ügyirat hevert Tatum asztalán, éppen azt olvasta, amikor a nő félbeszakította. Gray nemrég csatlakozott a viselkedéselemzők csapatához, és még hiányzott belőle az a tudás és tapasztalat, amit Christine elvárt a profifilozóitól, de kénytelen volt beismerni magának, hogy az ügynök pontos megérzései kárpótolják e hiányosságot. Sőt mi több: Tatum azon kevesek közé tartozott, akik valóban oda tudnak figyelni, amikor beszélnek hozzájuk.

Tatum már egy hónappal korábban is bizonyított, amikor a chicagói gyilkosságok ügyén dolgozott Zoéval. Bár Christine-nek voltak fenntartásai a nyomozással kapcsolatban, nem lehetett figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy megakadályozták egy teljes család lemeszárlását.

Örömmel látta, hogy a férfi nem vigyorog úgy, ahogy szokott. Biztos volt benne, hogy egyesek elbűvölőnek találják a vigyorát, ő személy szerint azonban úgy vélte, inkább egy önelégült kamasznak tűnik tőle. Tatum érdeklődve figyelte.

– Mit tud nekem mondani Glenn Wellsről? – kérdezte Christine.

Tatum zavartan pislogott, majd hátradőlt, széles válla megfeszült. Kis idő múlva azt felelte:

– Wells egy pedofil volt, aki után Los Angelesben nyomoztam. Fiatal lányokat vett célba, akik épp iskolába tartottak. Túszul ejtette, megerőszakolta és megfenyegette őket, hogy hallgassanak a történelekről. Fényképeket is készített. Több mint harminc fiatal lányról találtunk képeket a laptopján. Az egyik áldozata öngyilkosságot kísérelt meg.

Christine élénken figyelte az ügynökét. Tatum nyugodt viselkedést sugárzott, de az ajka megfeszült, a jobb keze pedig ökölbe szorult.

– Nehéz volt közvetlen bizonyítékot szerezni. Csak közvetett bizonyítékok álltak rendelkezésre. Sokáig követtük, és végül akkor kaptuk el, amikor egy tizenhárom éves lányt cserkészett be az utcán. Magával vitte, mi pedig lecsaptunk rá, hogy letartóztassuk.

– Aztán mi történt?

– Wells elmenekült. Egy sikátorban üldöztem, félúton megállt, majd megfordult. Ráfogtam a fegyvert, és azt mondtam neki, hogy tegye a kezét a feje fölé. Ehelyett egy gyors mozdulattal a táskájába dugta a kezét. Rálöttem. Háromszor.

- És mi volt a táskájában?
- Csak egy fényképezőgép. Bizonyára törölni akarta a rajta lévő képeket az elfogása előtt.
- És meghalt.
- Nyomozás indult. Tisztáztak engem.
- Lehet, hogy újraindítják – jegyezte meg halkán Christine. Tatum szeme nagyra nyílt.
- Miért?
- Úgy tűnik, van egy új tanú. Valaki látta a lövöldözést, és jelentkezett.
- De miért várt mostanáig?
- Christine megvonta a vállát.
- Miért tesz bárki bármit is? Kaptam egy hívást ma reggel egy különleges ügynöktől, aki az IIS-nél dolgozik. Egy Larson nevű fickótól. Ismeri?
- Az IIS az FBI Belső Nyomozói Osztálya. Christine szívesen megúsza volna azt az átkozott telefonhívást.
- Igen, ismerem.
- A férfi összeszorította az állkapcsát.
- Szerintem nem kedveli magát. Tényleg nem tudom, hogyan sikerül ennyi embert magára haragítania.
- Kitartó vagyok.
- Nos, Larson kifejezetten vidám volt, amikor közölte velem a hírt. Figyelmeztetni akart, hogy hamarosan beidézik önt egy kihallgatásra.
- Elárulta, hogy mikor?
- Nem, odáig nem jutottunk. Azt mondtam neki, hogy egy sürgős ügyben nyomoz, és szükségem van önre néhány napra.
- Most nem dolgozom semmilyen ügyön.

A nő felsóhajtott.

– Dehogynem. Különbem miért mondtam volna ezt Larsonnak?
Tatum tanácsalannak tűnt.

– Pontosan mit akar, mit tegyek?

– Többet akarok tudni erről a belső ügyről – válaszolta a nő. –
És dolgozom is rajta. De időre van szükségem. Néhány napig húzza
meg magát, amíg el nem simítom ezt az ügyet.

Tatum bólintott, de Christine észrevette, hogy most már mindkét
öklét összeszorítja. Azt gyanította, Tatum nem vár egy napot sem,
vad telefonálgatásba fog kezdeni, hogy rendezze a káoszt. Amitől
minden csak még rosszabb lesz.

4. FEJEZET

A BELSŐ VIZSGÁLAT ÚJRAINDÍTÁSÁRÓL SZÓLÓ HÍR keserű ízt hagyott Tatum szájában. Azt hitte, ezt már megúsza, erre visszakúszott a homályba vesző múltból.

Vagy egy órán át próbált a munkába temetkezni, végül aztán feladta, és az iroda konyhasarkában keresett vigaszt. De hiába, semmi felemelő dolog nem várta. Egy száraz, nem túl hívogató sütit rágcsált visszafelé sétálva. Elhaladt Zoe irodája mellett, majd megállt, mert az jutott eszébe, jólesne látni egy barátságos arcot.

Bekopogott. Fojtott, zaklatott hang szűrődött ki bentről, mintha valaki sírna.

– Szabad! – válaszolta Zoe, mire ő kinyitotta az ajtót.

Az ügynök az íróasztala mögött ült, a laptopjára meredt.

Sokkal alacsonyabb volt, mint Tatum – bár, ami azt illeti, ez a legtöbb ismerős nőre igaz. A szeme volt a legmarkánsabb az arcán, zöld és igéző. Tatum egyszer hallotta, hogy az egyik ügynök a háta mögött „Keselyűnek” nevezte Zoét, és már értette, miért. A tekintetének volt egy kis ragadozójellege, úgy tűnt, mintha átlátna az embereken, és olvasna a legbelsőbb gondolataikban. Az orra ráadásul hosszú és enyhén ívelt, mint egy csőr.

A síró hang, amit hallott, Zoe számítógépéből jött. A nő a képernyőre pillantott, majd leütött egy billentyűt, szüneteltetve a lejátszást. Tatum válla lejjebb ereszkedett, amikor a sírás abbamaradt.

– Bocsánat. Visszajöhetek máskor is – szabadkozott.

– Oké.

Zoe már fordult is vissza a képernyőhöz.

Tatum felvonta a szemöldökét. Péntek óta nem látták egymást; illetet volna, hogy a nő legalább futó érdeklődést mutasson a hogyléte iránt. Megfordult, hogy távozzon, és megjegyezte magának, hogy ha legközelebb egy barátságos arcra vágyik, nem Zoe irodáját fogja felkeresni.

– Tatum, várjon egy kicsit!

– Igen?

– Jól jönne egy pluszszempár. Megtenné, hogy megnézi ezt?

– Persze.

Meglepetten nézett a nőre. Zoe általában egyedül dolgozott. Megkerülte az íróasztalát, és a laptopra pillantott. Egy 43:32-nél megállított videót látott, aminek a teljes hossza alig egy óra volt. A megállított képkocka egy fiatal nőt ábrázolt, aki egy szűk, sötét térben feküdt, és az arca eltorzult a félelemtől. A felvétel fekete-fehér volt, és Tatum úgy sejtette, hőkamerával készülhetett. Zoe újraindította a videót.

A film elején a képernyő kettévált. Az alsó felén a már korábban látott nő volt látható fekete-fehérben a sötét térben fekvő, de ezúttal sikoltozott. A képernyő felső fele egy homokkal fedett terepet mutatott, talán egy sivatagot. A földbe egy téglalap alakú gödröt ástak, ami leginkább sírnak tűnt. Egy férfi mintha homokot lapátolt volna a gödörbe, de nem látszott, csak a teste alsó része.

A nő sikolya elviselhetetlen volt. Tatum az iroda ajtajára pillantott. Nyitva hagyta. Odasietett az ajtóhoz, és becsukta.

– Le tudná halkítani, kérem? – kérdezte.

Zoe bólintott, és kattintott az egérrel, mire az üvöltözés hangereje kissé csökkent. Tatum visszanézett a képernyőre. A sírt töltő férfi odament egy nagy kukához. Felborította a lábával, mire a föld csomókban potyogni kezdett a kukából a mély lyukba. A férfi egy lapáttal kikaparta a kukát. A nő két kézzel csapkodta a feje fölötti felületet.

A képernyő felső felén látszó férfi hűvös, nyugodt mozdulatai és az alul lévő nő hisztériája közötti éles kontraszt hátborzongató volt. Tatum Zoe fölé hajolt, és megállította a videót. A sikoltozás abba maradt, ő pedig megkönnyebbülten sóhajtott.

– Mi ez?

– Videóstream egy nőről, akit élve eltemettek. Vagy legalábbis úgy tűnik.

– Hol találta?

– Mancuso továbbította nekem. A texasi San Angelo rendőrség küldte az FBI-nak. Megkért, hogy nézzem meg, és mondjam el, mit gondolok róla.

Zoe keze megmozdult, hogy folytassa a videót.

– Várjon! – szólalt meg sietve Tatum.

A nő keze egy másodpercig az egér fölött lebegett, aztán visszahúzódott.

– Mit tudunk? – bámulta Tatum a képernyőt.

A videó alatti felirat a következő volt: *Első számú kísérlet*. A feltöltő felhasználóneve szürkén jelent meg a felirat mellett: Schrodinger. A feltöltés időbélyegzője pedig: 02/09/16/ 08:32. Semmi más részlet

nem látszott a képernyőn a videón kívül. A weboldal többi része üres volt. Tatum az URL-címre nézett felül: betűk és számjegyek véletlenszerű sorozatának tűnt.

Zoe átváltott az e-mail-fiókjára, és gyorsan átfutotta a megjelenő e-mailek.

– A videón látható eltemetett személyt a San Angeló-i rendőrség Nicole Medinaként azonosította. Tizenkilenc éves, az édesanyjával él San Angelóban. Három napja jelentette be az anyja az eltűnését. Aztán néhány órával az eltűnés bejelentése után megkapta ezt a linket nyolc blogger és két újságíró egy ideiglenes postafiókból.

Tatum Zoe válla mögül olvasta az e-mailek.

– Még nem találták meg.

– Nem, még nem. – Zoe az e-mailre mutatott, néhány sorral lejjebb, mint ahol Tatum járt. – Az anyja azt mondta, hogy Nicole soha nem szökött volna így el.

– Lehet, hogy csak egy reklámfogás. Talán a videó egy hamisítvány. Akár az anyja is benne lehet.

– Lehetséges.

– De ön nem így gondolja.

– Még nem tudom.

– Nézzük tovább!

Zoe elindította a videót. Nicole sikolyai ismét betöltötték a szobát, Tatum pedig a fogát csikorgatva hallgatta. Erőt vett magán, hogy elfordítsa a tekintetét a szenvedő arctól, és inkább a sírt felöltő férfira koncentrált. A videó felső fele volt a fontos. Ha bármilyen nyomot kiszúrhatnak, az segíthet azonosítani a helyszínt, ahol a videót rögzítették. A kamerát úgy állították be, hogy csak a föld, a férfi lába és keze, a kukák meg a fokozatosan megtelző sír látszódnak. A férfi farmernadrágot és hosszú ujjú inget viselt, a kezét vastag

kesztyű borította. Bőre sehol sem volt szabadon. Hang kizárólag a nőt mutató felvételtől származott, aki mostanra abbahagyta a sikoltozást, és félelmében zokogni kezdett.

Volt valami a sírban, ami felkeltette Tatum figyelmét.

– Nézze! – A sír egyik sarkára mutatott, ahol valami kigyózott felfelé. – Egy kábel.

– Igaza van. Talán a levegő miatt lehet ott?

Tatum alaposan megvizsgálta.

– Nem hiszem – felelte végül. – Úgy néz ki, mint egy elektromos kábel. Ez magyarázatot adhat arra, hogyan lehet streamelni, ami odalenn történik velem. Már ha tényleg el van temetve.

– Miért használna kábelt? Miért nem használ egyszerűen bluetoothot vagy mást?

– Ha sok föld fedje be a nőt, az zavarhatja a vételt.

– Ez igaz.

Zoe bólintott, és a képernyőre koncentrált.

A férfi hét percen át dolgozott a kukák kiürítésén. Egyszer kilépett a keretből, így a felső felvétel néhány percig mozdulatlan maradt, míg az alsón Nicole ismét sikoltozni kezdett. Miután a férfi valamennyi szemetesből kiürítette a földet, egy lapáttal elrendezte a halom felszínét. Szinte semmi nyoma nem maradt annak, hogy bármi is lenne alatta. Aztán a férfi megállt, és a kamera felé fordult.

– Mit csinál? – kérdezte Tatum.

– Szerintem pihen, de várjon csak, nézze!

A férfi a kamerához lépett, és kivett valamit a zsebéből. Egy telefont. Megfordította, hogy látszódjon a mobil képernyője. Tatum a homlokát ráncolta. Egy amerikai elnökről készült felvétel látszott rajta, ahogy egy pódium mögött beszél. Az egyetlen hang továbbra is Nicole Medina halk, kimerült zokogása volt.

– Ez most... valami politikai kiállítás?

Zoe megrázta a fejét.

– A videót péntek reggel tették ki. – Az *Első számú kísérlet* időbélyegzőjére mutatott. – Ez a híradás élőben ment, ugyanakkor, amikor a temetés közvetítése. Azt akarja bizonyítani, hogy a saját videója élő.

Tatum ismét a dátumra pillantott, és a pulzusa felgyorsult. Ha a rendőrség megtalálta volna az elkövetőt a videó közvetítése közben, az ügynek szinte már azelőtt vége lett volna, hogy elkezdődött.

A képernyőn látszó férfi leengedte a telefont, és zsebre vágta. Aztán a kamera felé hajolt, és a felvétel felső fele teljesen elsötétült. Nicole kiáltozása egyre hangosabbá és hisztérikusabbá vált, miközben öklével tovább csapkodta a fafelületet maga felett.

– Egy-két perc múlva már a teljes képernyőn csak ő látszik majd – jegyezte meg Zoe.

– Végignézte az egészet?

– Igen.

Tatum megköszöri a torkát.

– Mi történik a végén?

A kérdés az adott kontextusban durván és ostobán hangzott, és undorodott magától, amiért feltette.

Zoe a videó előrehaladási sávjára mozgatta a kurzort, majd jobbra húzta. Állóképes részletek villantak fel a videóból, ahogy a nő 57:07-ig húzta. Amikor elengedte a gombot, Nicole szinte már teljesen elcsendesett, csak néha szipogott. Aztán tíz másodperc múlva a videó elsötétült.

– Egyszerűen leállt a közvetítés – mondta Zoe.

Tatum a homlokát ráncolta.

– Azt vártam, hogy bekapcsolva hagyja, hogy mindenki láthassa, hogyan fullad meg a nő.

– Lehet, hogy nem fulladt meg.

– Igen.

– És lehet, hogy Nicole valójában nincs is abban a sírban. Még ha Nicole nem is színlel, akkor is lehet, hogy ez az egész egy nagyon beteges tréfa. Lehet, hogy valahol máshol van bezárva.

– Talán a videó, amin azt láttuk, hogy Nicole be van zárva, nem élő felvétel – vetette fel Tatum. – A férfi csak a videó felső felében mutatta az élő híradó felvételét. Semmi sem bizonyítja azt, hogy a két felvétel egy időben történt.

– Lehetséges, hogy van itt valami utalás Schrödinger macskájára. – Zoe a feltöltő nevére mutatott: Schrodinger. – Nem ismerem a pontos részleteket, de a Schrödinger macskája egy olyan kísérlet, ahol egy macskát dobozba zártak.

– És nem lehet tudni, hogy él-e vagy halott. Mindkettő lehetséges.

– És itt van egy nő, akit bezártak egy dobozba, és nem tudjuk, hogy él-e, vagy sem. – Zoe hátradőlt a székében. – Szóval, mit gondol?

– Hogy érti ezt?

– Ez tényleg egy élve eltemetett nő lenne? A videó címe *Első számú kísérlet*. Ez arra utal, hogy esetleg több is van.

– Tegyük fel, hogy valódi... – Tatum szíve hirtelen megdobbant.

– Lehet, hogy a nő még él.

Zoe megrázta a fejét.

– Nem, ha otthagyták, akkor már nem. Ez volt az első dolog, amit ellenőriztem. Felhívtam Lionelt, és megkértem, hogy nézze meg.

Tatum bólintott. Lionel az egyik elemző, aki a viselkedéselemzőkkel dolgozott.

– A sír méretét a férfi lábához, a doboz hosszúságát pedig Nicole fejéhez hasonlítva sikerült megsaccolnia. Ha a doboz elég nagy ahhoz, hogy kitöltse az egész sírt, akkor körülbelül kétszázharminc

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

centi hosszú, hetvenöt centi széles és hatvanöt centi magas lehet, tehát valószínűleg alig nagyobb, mint egy koporsó. Lionel szerint, még ha jelentős hibaszázalékkal is dolgoztunk a számításaink során, Nicole legfeljebb harminchat órán belül megfulladt volna. Figyelembe véve azt a tényt, hogy eleinte meglehetősen hisztérikus állapotba került, valószínűleg sokkal több levegőt fogyasztott, mint amennyire szüksége volt. Lionel szerint tizenkét óra elteltével valószínűleg már nem élt.

Tatum Zoe íróasztalának szélén ült, néhány papír tetején.

– Szóval... Mancuso azt akarja, hogy állapítsa meg, ez valamiféle elmebeteg tréfa vagy gyilkosság-e, ha jól értem.

– Lehet más is. Lehet, hogy valaki tényleg elrabolta Nicole-t, de nem ölte meg. Az *Első számú kísérlet* felirat akár azt is jelentheti, hogy ez az első a sok videó közül, amelyeken Nicole szerepel.

Valahogy ez a gondolat volt eddig a legrosszabb mind közül. Tatum összerezett.

– Szóval, hogyan tudja ezt megfejtetni?

Zoe éppen válaszolni akart, amikor kinyílt az ajtó, és Mancuso lépett be.

– Ó, remek! – pillantott Tatumra. – Hát itt van. Éppen meg akartam kérni, hogy csatlakozzon hozzánk. Látta a videót?

– Részben igen – felelte a férfi.

Mancuso elégedetten bólintott, majd Zoe felé fordult.

– Mi az első benyomása?

– Beszélnem kell a vezető nyomozóval, hogy jobban értssem az ügy részleteit. Segítene, ha többet tudnék Nicole Medináról. És bizonyára vannak olyan technikai adatok a videón, amelyekkel...

– Szóval úgy gondolja, hogy kicsit alaposabban kellene vizsgálnunk az ügyet?